

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 396/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Radoslavom Sotákom, Námestie slobody 7, Michalovce, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 231/2017 z 30. januára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan 2/2019 zo 7. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť Ing. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 231/2017 z 30. januára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Asan 2/2019 zo 7. augusta 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie/uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Slovenskej komory stavebných inžinierov (ďalej len „žalovaná“) č. 281/2017 zo 16. februára 2017, ktorým žalovaná potvrdila rozhodnutie autorizačnej komisie žalovanej o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu autorizovaných inžinierov. Správna žaloba bola doručená 26. apríla 2017 najvyššiemu súdu, ktorý ju následne postúpil 5. mája 2017 Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 7 S 48/2017 z 30. októbra 2017 vec postúpil miestne príslušnému krajskému súdu.

Napadnutým uznesením z 30. januára 2018 krajský súd žalobu sťažovateľa odmietol pre nedostatok procesnej podmienky spočívajúcej v absencii právneho zastúpenia v zmysle § 49 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). Správny súd konštatoval, že žaloba nebola spísaná advokátom a sťažovateľ nebol pri jej podaní zastúpený advokátom.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z 28. februára 2018, ktorá bola doručená krajskému súdu 6. marca 2018. Sťažovateľ

odôvodnil kasačnú sťažnosť tým, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a jeho rozhodnutie je zmätočné, keď odmietol správnu žalobu vo veci správneho trestania, kde podľa § 6 ods. 2 písm. b) s poukazom na § 49 ods. 2 písm. b) SSP zastúpenie advokátom nie je povinné. Pretože ku kasačnej sťažnosti nebola priložená plná moc na jej spísanie, krajský súd vyzval sťažovateľa na predloženie plnomocenstva na kasačné konanie. Sťažovateľ zaslal správne súdu splnomocnenie pre právneho zástupcu spísané 2. augusta 2018.

Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú odmietol, pretože sťažovateľ ani na základe výzvy správneho súdu nepredložil plnú moc, ktorou by preukázal, že udelil splnomocnenie advokátovi na spísanie kasačnej sťažnosti a na konanie pred kasačným súdom.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že na základe výzvy zaslal Krajskému súdu v Košiciach oznámenie z 28. júla 2017 o zvolení advokáta s tým, že udelené plnomocnenstvo zašle správne súdu zvolený advokát. Právny zástupca sťažovateľa zaslal 28. júla 2017 Krajskému súdu v Košiciach splnomocnenie *«na zastupovanie vo veci (v tomto konaní sťažovateľa) „Vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/48/2017; IČS:701200342 a úkonov s tým súvisiacich. (Splnomocnenie je v predmetnom spise vedené ako položka č.28 a 29)»*. Po zaslaní splnomocnenia Krajský súd v Košiciach komunikoval so sťažovateľom len prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Taktiež aj krajský súd jednotlivé procesné úkony doručoval právne zástupcovi sťažovateľa. Po podaní kasačnej sťažnosti na základe výzvy správneho súdu na predloženie plnomocenstva na kasačné konanie sťažovateľ *«vedomý si toho, že v spise je plná moc na predmetné konanie zo dňa 28.07.2017, poslal novú - ďalšiu plnú moc s aktuálnym dátumom. TEDA nie antidatovaním ku dňu podania „Kasačnej sťažnosti“*.

Najvyšší súd SR plnomocnenstvo zo dňa 28.07.2017 vedené na strane 28 a 29 spisu vôbec nebral v úvahu.

V uznesení zo dňa 07.08.2019 sa o ňom vôbec nezmieňuje. Ako by vôbec neexistovalo!

... *Krajský súd v Košiciach aj Krajský súd v Bratislave nijako nespochybnili právoplatnosť PLNOMOCENSTVA, ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Košiciach 03.08.2017 a je založené v spise pod číslom 28 a 29.*

Vzhľadom na skutočnosť, že ako Krajský súd v Košiciach, tak aj Krajský súd v Bratislave po podaní plnomocenstva zo dňa 28.07.2017 nekomunikoval s žalobcom - sťažovateľom ([REDACTED]), ale len s jeho právnym zástupcom ([REDACTED]) na základe tejto skutočnosti máme za to, že plnomocenstvo bolo v poriadku.».

4. Sťažovateľ porušenie ním označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým odmietol jeho správnu žalobu pre nedostatok právneho zastúpenia, v ústavnej sťažnosti odôvodnil tým, že krajský súd konal v rozpore so zákonom a svojím nesprávnym procesným postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. Podľa názoru sťažovateľa v posudzovanom prípade, predmetom ktorého bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu autorizovaných inžinierov, išlo o správnu žalobu vo veciach správneho trestania. Pri podaní správnej žaloby vo veciach správneho trestania žalobca nemusí byť zastúpený advokátom.

K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľa aj konaním najvyššieho súdu, ktorý odmietol kasačnú sťažnosť z dôvodu, že nebolo preukázané, že sťažovateľ udelil splnomocnenie advokátovi na spísanie kasačnej sťažnosti a na konanie pred kasačným súdom. Najvyšší súd tak svojím konaním odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, pretože podľa sťažovateľa bolo preukázané, že plná moc na kasačné konanie bola podpísaná 28. júla 2017 a doručená Krajskému súdu v Košiciach 3. augusta 2017, teda „už pol roka pred podaním kasačnej sťažnosti“, a táto plná moc nezanikla právoplatnosťou rozhodnutia krajského súdu.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti taktiež uviedol, že pokiaľ správny súd a kasačný súd spochybnili splnomocnenie ním udelené právnemu zástupcovi a podpísané 28. júla 2017, potom je právny zástupca „cudzía osoba, ktorá s predmetným konaním nemá nič spoločne a... všetka korešpondencia v predmetnej veci bola zasielaná cudzej osobe... a pre celé konanie je splnený dôvod zmätočnosti.“.

5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Sťažovateľ zároveň požadoval, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie, ako aj nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

13. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv jednak uznesením krajského súdu sp. zn. 5 S 231/2017 z 30. januára 2018 a tiež uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Asan 2/2019 zo 7. augusta 2019.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 195/07), a preto možno ich namietané porušenie preskúmať spoločne.

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť takého súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy), v danom prípade Správneho súdneho poriadku. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (IV. ÚS 214/04).

III.1 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

16. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou ústavnej sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Asan 2/2019 zo 7. augusta 2019, ktorým najvyšší súd odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 459 písm. d) SSP, pretože nepovažoval za splnenú podmienku podľa § 449 SSP.

17. Podľa § 449 ods. 1 SSP sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 449 ods. 2 SSP povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) (t. j. o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo vo veciach azylu, pozn.),

c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

18. Najvyšší súd vychádzal z toho, že napriek tomu, že sťažovateľ bol v napadnutom uznesení krajského súdu riadne o potrebe takéhoto postupu poučený, splnomocnenie na spísanie kasačnej sťažnosti bolo v predmetnej veci udelené sťažovateľom advokátovi až 2. augusta 2018, teda niekoľko mesiacov po spísaní kasačnej sťažnosti, a taktiež zo skutočnosti, že z obsahu predloženého plnomocenstva nevyplýva, že by sťažovateľ udelil splnomocnenie advokátovi na spísanie kasačnej sťažnosti a na konanie pred kasačným súdom v preskúmvanej veci. Sťažovateľ bol zároveň na povinnosť predloženia originálu plnej moci poučený aj vo výzve krajského súdu z 25. apríla 2018.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, II. ÚS 255/2018).

20. Kasačná sťažnosť je opravným prostriedkom v správnom súdnictve, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu (§ 438 SSP). Kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak Správny súdny poriadok neustanovuje inak (§ 439 ods. 1 SSP). Zákon však výslovne vymedzuje dôvody

kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), jej náležitosti (§ 445 SSP) a predpisuje i povinné zastúpenie sťažovateľa advokátom (§ 449 SSP).

21. Tieto pravidlá týkajúce sa kasačnej sťažnosti majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím krajského súdu. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Otázku posúdenia prípustnosti kasačnej sťažnosti rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti kasačnej sťažnosti s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá označujú za danej situácie kasačnú sťažnosť za neprípustnú. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (II. ÚS 271/2018).

22. Požiadavka povinného právneho zastúpenia sa vzťahuje už na fázu podania kasačnej sťažnosti. Ak sťažovateľ, resp. opomenutý sťažovateľ splnomocní advokáta až po podaní kasačnej sťažnosti, podmienka povinného právneho zastúpenia splnená nie je. V kasačnom konaní neprichádza do úvahy neprihliadať na úkony sťažovateľa, ak si sťažovateľ pri povinnom právnom zastúpení nezvolí advokáta, ako je to v civilnom sporovom konaní (§ 90 ods. 2 v spojení s § 438 ods. 1 CSP), pretože by to bolo v rozpore s účelom správneho súdnictva, ktorým je spravodlivá ochrana subjektívnych verejných práv (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 1669 – 1670. ISBN 978-80-7400-678-4.).

23. Pretože v prípade sťažovateľa je zrejmé, že napriek riadnemu poučeniu nesplnil podmienku prípustnosti kasačnej sťažnosti podľa § 449 SSP, nemožno dospieť k záveru o tom, že jej odmietnutie najvyšším súdom z tohto dôvodu by mohlo zakladať porušenie sťažovateľom označených práv. Najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom posúdil splnenie podmienok, za ktorých môže o kasačnej sťažnosti konať. Podľa názoru ústavného súdu nemožno napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považovať za neodôvodnené. Ústavný súd nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

24. Medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neexistuje teda taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nemožno (z už uvedených dôvodov) považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Správneho súdneho poriadku, a preto je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

25. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predloženú ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Asan 2/2019 zo 7. augusta 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

26. Ústavný súd sa ďalej zaoberal tou časťou ústavnej sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 S 231/2017 z 30. januára 2018.

27. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje najprv na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017, II. ÚS 523/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018).

28. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo jeho doručením účastníkom konania právoplatnosť. Aj keď napadnuté uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej [§ 147 ods. 1 písm. a) SSP], je proti nemu prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1 SSP). Kasačnú sťažnosť [vzhľadom na to, že smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (§ 438 ods. 1 SSP)] možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon spôsobom, ktorý Správny súdny poriadok taxatívne vymedzuje v § 440 ods. 1 písm. a) až j).

29. Sťažovateľ podal proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 S 231/2017 z 30. januára 2018 kasačnú sťažnosť podľa § 438 SSP, ktorej prípustnosť odôvodnil tým, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [§ 440 ods. 1 písm. h) SSP] a tým, že krajský súd porušil zákon, pretože podanie bolo nezákonne odmietnuté [§ 440 ods. 1 písm. j) SSP].

30. Ústavný súd považuje kasačnú sťažnosť za účinný právny prostriedok ochrany základných práv v správnom súdnictve, ktorým sa zaoberá iný orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorý disponuje aj potrebnou právomocou poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľov (napr. III. ÚS 514/2017).

31. S ohľadom na sťažovateľom uplatnené dôvody je ústavný súd toho názoru, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému napadnutému uzneseniu krajského súdu) predstavovala v okolnostiach posudzovanej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd ako súd kasačný mohol a mal poskytnúť ochranu jeho základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci boli naplnené ústavné podmienky pre aktiváciu princípu subsidiarity, z ktorého vychádza svojou právnou konštrukciou čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), keďže najvyšší súd disponoval právomocou poskytnúť na základe kasačnej sťažnosti

ochranu sťažovateľom označeným základným právam, ako aj právu podľa dohovoru, ku ktorých porušeniu malo podľa sťažovateľa dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu (m. m. IV. ÚS 563/2018, IV. ÚS 655/2018).

32. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa v okolnostiach posudzovanej veci vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tej časti jeho ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

33. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že jeho pozornosti neušlo, že na krajskom súde už pred podaním kasačnej sťažnosti prebiehalo konanie o preskúmanie zákonnosti totožného rozhodnutia žalovanej, v ktorom uznesením z 13. júla 2017 bola správna žaloba sťažovateľa taktiež odmietnutá pre nesplnenie podmienky právneho zastúpenia.

34. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu